

درگذشت «کنزابورو اوئه» برنده نوبل ادبیات ژاپنی

کنزابورو اوئه دومین برنده نوبل ادبیات ژاپن درگذشت.

به گزارش سایت خبری پرسون، به نقل از رویترز، کنزابورو اوئه که دومین برنده جایزه نوبل ادبیات ژاپن را برای کتاب‌هایی که درباره صلح‌طلبی و پسر معلولش نوشته بود، دریافت کرد، درگذشت.

کودانشا ناشر وی اعلام کرد این نویسنده روز ۳ مارس در ۸۸ سالگی و به دلیل کهولت از دنیا رفته است.

وقتی وی ۱۰ ساله بود و ژاپن در جنگ جهانی دوم شکست خورد، او زخمی از خاطرات جنگ به جای مانده بود؛ خاطراتی که آزارش می‌دادند، از جمله اینکه هر روز در مدرسه از او سوال می‌شد آیا حاضر است برای امپراتور بمیرد و او شب‌ها در رختخواب وقتی متوجه می‌شد که حاضر نیست، احساس شرم می‌کرد.

او در کتاب‌هایش درباره رویدادهای وحشتناک بمباران اتمی هیروشیما نوشت و یادآور شد که چگونه شوکی که از شنیدن صداهای آن رویداد شنید الهام‌بخش او برای نویسندگی شد.

اوئه هرگز از جواب خواستن از کشور مادری نترسید و از تلاش‌های نخست وزیر سابق شینزو آبه برای بازنگری در قانون اساسی صلح طلبانه ژاپن انتقاد کرد. او در مصاحبه‌ای که سال ۲۰۱۴ انجام داد تأکید کرد که ژاپن در قبال جنگ مسئولیت‌هایی به گردن دارد.

وی تأکید کرد جنگی که قدرت‌های بزرگ درگیر آن بودند، درد و رنج زیادی برای مردم سراسر جهان به بار آورد؛ و این یک واقعیت است که سلاح‌های هسته‌ای هم در طی آن ایجاد و به کار گرفته شد.

در همین حال پسر وی که دچار آسیب مغزی بود نیز دیگر موتور محرکه وی برای یافتن پناهگاهی در ادبیات شد. هیکاری که سال‌ها قادر نبود تا با خانواده‌اش ارتباط برقرار کند در بزرگسالی به عنوان آهنگساز شناخته شد. به گفته اوئه بسیاری از نوشته‌هایش تلاشی برای رساندن صدای هیکاری به دیگران بود.

شماری از کتاب‌های کنزابورو اوئه دارای شخصیت‌هایی هستند که بر مبنای هیکاری شکل گرفته‌اند. «یک موضوع شخصی» از جمله این کتاب‌هاست که به مشکلات پذیرش کودک می‌پردازد.

وقتی کنزابورو اوئه در سال ۱۹۹۴ برنده جایزه نوبل شد، آکادمی در بیانیه خود از شماری از این کتاب‌ها یاد کرد.

او در سال ۲۰۱۴ گفت: گرچه من شاید رمان‌نویس کاملاً تیره‌نگری باشم، اما معتقدم رمان‌هایم نوعی اعتماد به انسان‌ها را نشان می‌دهد و من این را از پسرم گرفته‌ام.

او در شیکوکو، کوچکترین جزیره از جزایر اصلی ژاپن متولد شد و سومین پسر از ۷ فرزند خانواده بود. پس از مرگ ناگهانی پدرش در سال ۱۹۴۴ در خانه، او توسط مادرش بزرگ شد و با خواندن کتاب‌هایی مانند «هکلبری فین» رشد کرد.

وی فارغ‌التحصیل دانشگاه توکیو در رشته ادبیات فرانسه بود و از همان دوران دانشجویی شروع به انتشار داستان کرد و در سال ۱۹۵۸ برنده جایزه آکوتاگاوا شد و پس از آن به نوشتن کتاب‌هایی درباره بمباران هیروشیما و ناگازاکی پرداخت.

پس از جایزه نوبل او موفق به دریافت نشان فرهنگ ژاپن شد، اما از پذیرفتن آن خودداری کرد، زیرا امپراتور اعطا کننده آن بود و اوئه باور داشت که هیچ مرجع و ارزشی بالاتر از دموکراسی وجود ندارد.

او که همیشه صلح‌طلب بود، پس از حادثه هسته‌ای فوکوشیما در سال ۲۰۱۱ به منتقدی سرسخت‌تر تبدیل شد و گفت که ژاپن «وظیفه مقدس» دارد که انرژی هسته‌ای را کنار بگذارد، همانطور که طبق قانون اساسی از جنگ چشم‌پوشی کرد. در سال ۲۰۱۳ او یک تظاهرات ضد هسته‌ای را در توکیو ترتیب داد و در سال ۲۰۱۵ به هزاران نفر پیوست تا به اقدامات آبه برای مجاز کردن جنگ سربازان ژاپنی در خارج از کشور، مبارزه کند.

وی سال ۱۹۶۰ با یوکاری، خواهر جوزو ایتامی، کارگردان فقید سینما که برای طنزهایش از زندگی مدرن مشهور بود، ازدواج کرده بود و هیکاری، اولین فرزند از سه فرزند آنها، چهار سال بعد به دنیا آمد.

اوئّه به عنوان یکی از مطرح‌ترین نویسندگان معاصر ژاپنی جایزه ادبی نوبل را وقتی ۵۹ ساله بود دریافت کرد. «شیکو»، «گلها را بچین، کودکان را به گلوله ببند»، «غنیمت»، «یک موضوع شخصی»، «یادداشت‌های هیروشیما»، «فریاد خاموش»، «به ما پیام‌ها تا از دیوانگی رها شویم»، «روزی که او اشک‌های مرا پاک کرد» و «شیون ایریس و داستان‌های دیگر از عواقب بمباران اتمی» از جمله آثار وی است که شماری از آنها به فارسی هم ترجمه و منتشر شده‌اند.

در سال ۱۹۶۸ یاسوناری کاواباتا نویسنده ژاپنی نخستین جایزه ادبی نوبل برای این کشور را دریافت کرده بود.